

Ráday Zsófia

## ISTEN HÁTA

Errefelé Istennek csak a hátában hiszünk,  
épp elférünk mögötte.

Pár kilométerre áll egy  
szép, izmos, meredek hát,  
egyenes gerinccel, kimunkált vadregénnyel.  
A legmagasabb a vidéken.  
Tarkója örök fagy, lapockája sziklahavas.  
Lejjebb anyajegyrétek, göndör csomókban törpefenyves.  
Deréktájt erdőhatár. Farkcsontjából ered a völgy,  
tövében legeltetünk.

Isten háta megkerülhetetlen.  
Köldökét emlegetni szájszagú káromkodás.  
Nyakszirtjén üldögélnek  
és ugrálnak le libasorban a reggelek.  
A napverejték csigolyáról csigolyára csurog.  
Ha előnti utcáinkat,  
szobáinkban fuldoklunk, míg bealkonyul.

Csúcsa megmászhatatlan.  
Vállai az őszi délelőttökön legörnyednek  
a nyers köd súlya alatt.  
Telente csípőig ér hótakarója.  
Tavasszal kisimul, lankáit visszahúzza.  
De a nyarakon, amikor sok a szúnyog,  
senki sem vág körmöt,  
és hajnalban az egész falu  
együtt vakarja Isten hólyagos, viszkető hátát.

*Hévíz, 2023/3.*